

Terék Anna

Sodródva szerpentineken

Megállt az idő a kifutópályán,
tűzött oldalról szemembe a nap,
féltem, a repülő nem indul el, velem
a hasában, hogy vonzani fogja
folyton testemet ez a föld, ahonnan
talán mégsem kéne elindulni.

Ahol hajlik az ég az emberek fölött,
olyan éhes a föld gyomra, hogy
húzza magába mindegyik halottját.
Így húzott engem is, félholt voltam már
akkoriban, a testemmel folyton csak
küszködtem, mert ólommal volt tele, mintha
engem is ért volna golyótalálat, és húzta
vissza testemet, hogy ne tudjak innét
könnyen elindulni.

A levegőben, valahol Graz felett
mentem végleg tönkre.

Nem mozdult a kezem, elémtették a vizet,
de nem tudtam a számhoz emelni.
Nem indult vér a szívből a tüdő felé.
Gyomromban lötyögtek a könnyek.
Álltam egyhelyben, az idő lökött csak előre
a térben.

Később bőrig áztam az úton, a lábam,
kezem vizes volt, az eső már a csontomat
érte, ha valaki belemarkolt volna a karomba,
csorgott volna ki belőlem a víz, szememből
olykor fájdalom nélkül csak csorogtak a könnyek,
talán nem is eső volt, amitől velőig átáztam.
Csuromvizesen vártam, mi lesz az út végénél,
hol találok új otthont magamnak.

Annyiszor képzeltem el a megérkezésünket.
Hogy lesz egy férfi, ül mellettem az autóban,
ő hajt, nem hallom majd a motor zúgását,
csak a zenét a rádióban, kanyarog

alattunk az út, hegyeken keresztül,
szerpentineken sodródunk majd az új
otthonunk felé. A házban
sötét függönyök lógnak, én sovány vagyok
és szép, a szemembe hullik minduntalan a hajam,
nevetünk. Miután megérkezünk, felkapcsolunk
minden villanyt, zuhanyzunk, tiszta ruhába öltözünk
és vacsorázni megyünk, vendéglőbe, mert ki tudjuk fizetni.

Ehelyett egyedül érkeztem, és félttem az országtól.
Szúrták a hegyek az eget, ütögették, hátha
lék keletkezik rajta, és rájuk csorog az Isten.

Este nem volt pénzem étteremre, a várost jártam,
aztán a templom falának dőltem, bent morgott az áhítat.
Tétlenül néztem, hogy halad a nap megállíthatatlanul
a hegyek mögé. A felhők árnyéka meg pont olyan volt,
mint katonák árnyéka női testeken.

Félttem, itt önmagukba omlanak a hegyek,
mintha tízezer partizán járna rajtuk,
ezer járatot vájva gyomrukba, hogy ki lehessen
menekülni a föld alatt, ha ostrom érné a várost.
Félttem, beomlanak majd, mert nincs, ami tartsa,
nincs, ami kitöltse őket.
Ezer járat van bennem is, kering bennük a vér,
tele félelemmel, új utakat tör a csontok között,
beomlok én is, behorpadt arccal látom majd magam
egy kirakat üvegében, hogyan hullik a számban nyelvemre
a betört koponyám felőrölt csontja,
a félelem is tele van vérrel.

És mosolyogtak rám ezek a külföldiek,
nyugodtak voltak és kedvesek,
feltűnően sokat nevettek hozzám képest,
csupa fog volt az egész délután, nekem meg
az jutott eszembe, hogy otthon,
Vajdaságban minden embernek van egy törött foga,
amire nincs elég pénze, hogy megjavíttassa,
javítsák meg, kérem, az egész állkapcsomat,
nem megy a rágás, nem tudok beszélni,
a nyelvem folyton a fogaimhoz ütközik,
ki fogja verni a német nyelv az egész fogsoromat,
Vajdaságban rágni sincs elég pénzünk.

És nyomott az Isten, tenyerével a földhöz,
és én féltem tőle nagyon, mert magasak itt a hegyek,
felszűrődik rájuk könnyen az ember, a test, és
amúgy sincs semmi, ami közénk férne, Uram,
ami felfoghatná felettem súlyodat és a nagyságodat.
Érzem én mindkettőt, egész mélyre nyomsz a földben,
és ott vagy bizony mindig ebben a nyomásban.

A hegyre kötlek, élet, kifeszítelek, hogy
ne fuss el, süssön, szárítson ki jól
a nap.

A völgy tavába hajítalak, élet,
vágjon össze téged is a sok szikla.
Lássuk, ki tudsz-e jönni sebek nélkül onnan?

Belemarkolnak az égbe az Alpok, és rázzák,
egészen közel húzzák magukhoz, mintha
be akarnának takarózni vele. Hullanak rájuk az égből
mind a csillagok, porrá törnek, mielőtt még
elérnék a felszínt, és csillog a sok hegy, tele vannak
szilánkokkal.

Mondják, gyorsan száradnak itt a könnyek,
a hegyekről lefelé száraz szél szalad, arcomon
reped a bőr, a szájam már egészen a fülemig ér,
pedig érezni benn, mélyen, az ereink alatt,
hogy ledarálni hozzák ide az embert is,
felől minden a hegyek orma.

Vajdaság bennem
összeroppant lassan a távolság súlya alatt,
szorította, nyomta, egészen apróra zúzta
minden egyes lépésem, távolodok, távolodtam,
és csak nőtt bennem a félelem, amit otthonról hoztam.
És lépésenként hullanak ki belőlem az emberek,
nevetések, napok, bombák, nevek, utcák.

Vajon hová vesznek el, és a végére mégis
mi marad belőlem, Uram?